

Regen is spelbreker tijdens derde wedstrijd in Nijmegen

Als ik in één woord de wedstrijd moet omschrijven van de LHK die gespeeld is in Nijmegen, dan zou ik zeggen: Krankjorum.

De zaterdagtraining was gewoon, lekker droog weer en een flauw zonnetje dat toch wel goed voelbaar was. Voor verschillende teams was deze wedstrijd toch wel erop of eronder. Zoals jullie in het vorige verslag gelezen hebben was ons eerste team 'n team dat nog wel eens een steekje liet vallen. Een achterstand op de nummers één (Hole Ridders) en twee (Oirschot 2) en gehijg in de nek van nummer vier (Appelscha) en vijf (Zoetermeer). Het kon vriezen en het kon dooien dit weekend, maar één ding was zeker, er moest uit een ander vaatje getapt worden dan de eerste twee wedstrijden. In deze wedstrijden is het eerste team twee keer goed weg gekomen omdat de concurrentie niet geprofiteerd heeft van onze misstappen. Ons tweede team daarentegen, wist zich goed staande te houden zodat er een goede uitgangspositie gecreëerd was voor handhaving in de LHK voor het volgend seizoen.

De meeste spelers van onze twee teams hadden al enige trainingsuren door gebracht op de MOS-banen van MGC 't Valkhof in Nijmegen. Dit kwam goed van pas, zodat er op zaterdag na enige trainingstijd een rondje geteld kon worden. De scores waren niet bijzonder goed, maar ze boden toch wel perspectief. De grootste zorg was toch wel het weer. De voorspellingen waren niet best, maar de moed werd er in gehouden met de gedachten dat het alleen maar buitjes zouden zijn.

Net als de week ervoor was het weer op de wedstriiddag anders dan tijdens de training. Het doel van het eerste team was bij aanvang duidelijk: Alles geven wat je kan. Tactisch was er ook nog aan het team gesleuteld, René was naar plaats één gemanoeuvreerd met het idee dat hij als eerste speler meteen een goede score neer zou moeten zetten. Hans en Natasja waren de sluitposten en Steven en Chris speelden in de middenmoot.

Na de eerste ronde bleek al vlug dat het eerste wéér in de problemen kwam. Zoals al vele malen eerder had het team last van teveel hoge scores in één ronde. Er werd een score van 35 hls gestreept, maar er was al een ronde van 35 hls binnen, dus deze telde mee voor het rondetotaal. Het tweede team wist ook in Nijmegen een betere score neer te zetten dan het eerste, al was het maar één holeslag. Het tweede stond na de eerste ronde derde en het eerste moest genoeg nemen met een vierde positie, waarmee zij de bui al weer zagen hangen (letterlijk en figuurlijk)

Evenals in de eerste ronde werd de tweede ronde geteisterd door de weergoden. Een fikse regenbui joeg de spelers de baan af en na een periode van een klein kwartiertje konden de trekkers en handdoeken weer tevoorschijn gehaald worden. Sommige teams hadden vleugels gekregen zodat er drie blauwe ronden genoteerd kon worden. Zoetermeer (119 hls), de Hole Ridders (118 hls) en, jawel, ons tweede team (118 hls) voegden zich in de strijd voor de dagoverwinning. Het eerste team moest wat terrein prijsgeven met een rondje 126 en zakte terug naar de vijfde positie. De toppers van het tweede team waren de lijstaanvoerders geworden met een mooie voorsprong op de andere teams.

Bij het starten van de derde ronde had Chris al heel snel in de gaten dat dit misschien wel eens de laatste ronde zou kunnen zijn. Buienradar werd met enige regelmaat geraadpleegd en het zag er niet goed uit. Als dit de laatste ronde zou zijn, dan kon er van alles gebeuren in de rangschikking voor de dagwinst. Drachten (261 hls), de Vrije Slag (263 hls) en Leeuwarden (269 hls) waren hiervoor buitenspel gezet, Oirschot 2 (242 hls) had een goede voorsprong, maar de nummers 2 tot en met 7 stonden slechts 6 holeslagen uit elkaar. De Putters voerden de subtoppers aan met 247 hls, gevolgd door Zoetermeer met 1 hls. De Hole Ridders hadden 250 hls, Oirschot 1 251 hls en ook nummer 7, Appelscha met 253 hls, ging nog voor de volle winst.

De ontknoping was nog spannender dan het spannendste jongensboek. René en Steven brachten een solide ronde binnen, goed voor een prima uitgangspositie. Chris zette een superronde van 26 hls neer en bracht daarmee het eerste weer op het goede spoor. Duno ging er in deze ronde met de laagste score vandoor, 121 hls en stegen hierdoor naar een tweede plaats, die later genoeg bleek voor een gedeelde dagoverwinning. Zoetermeer haakte af door een matige ronde. Zij hadden last van het "Oirschot-1-syndroom": twee hoge scores in dezelfde ronde. Oirschot 2 had een magere ronde van 135 hls en zakten hiermee met stip in de ranglijst naar plaats vijf, wat uiteindelijk nog goed was voor een gedeeld derde plaats (snappen jullie het nog??? Aan het eind van het verslag wordt alles duidelijk!!!)

Gelukkig waren er genoeg handdoeken voor handen (van wie waren ze ook weer???) om de laatste banen optimaal te prepareren voor de op handen zijnde stunt. Met nog twee startgroepen op de baan werd de site met de live-uitslagen door verschillende mensen geraadpleegd. Tas, die na de escape in Oirschot toch voor zichzelf besloten had om weer achterop te spelen, had al vlug in de gaten dat ieder slag beslissend zou kunnen zijn. Baan 18 ging er in één keer in waardoor er een loden last van haar schouders viel. Nu waren alle ogen gericht op het scorebord en wie had ooit gedacht dat Adinda (Adje voor intimi) het verlossende woord zou geven. De laatste slag van Tas was goed voor een gedeeld eerste plaats, samen met Duno, weet u nog?

De slag om de derde plaats werd beslecht door maar liefst drie teams. Zoetermeer, de Hole Ridders en Oirschot 2 wisten allen met 377 hls te eindigen, een uitslag waardoor de tussenstand na drie wedstrijden geheel op z'n kop kwam te staan. Het kon haast niet beter uitpakken voor het eerste en het tweede team.

Het eerste team staat nu weer waar het hoort, op plaats één (al is dit zeker niet zonder slag of stoot gegaan) en het tweede staat gedeeld tweede, met een goede uitgangspositie voor handhaving in de LHK voor het volgend seizoen.

Met nog twee wedstrijden te gaan, Drachten (i.p.v. Appelscha) en Ridderkerk kan het eerste team terugkijken op een tumultueus verloop van dit LHK-seizoen. Als het tweede zo goed blijft presteren dan spelen we volgend jaar zeker weer met twee teams in de LHK, maar belangrijker is, dat ze van grote waarde zijn voor het eerste team. Door hun hoge positie elke wedstrijd (derde, eerste en derde) snoepen ze puntjes van de concurrentie af.

Allereerst is er nu een maandje geen LHK-wedstrijd in verband met de verschillende Nederlandse Kampioenschappen en pakken we de strijd weer op in Drachten, op 3 juni aanstaande.

Steven